

Για την Ελληνική Κρίση και το Λαϊκό Μέτωπο*

Η πώς, «με ένα νόμο», θα καταργήσουμε τους νόμους του Τσίπρα

Του Κώστα Παπουλή

1) Η Ελληνική Κρίση, ή Ευρώ και Ε.Ε. σημαίνουν Βαρβαρότητα.

Είναι πλέον δεδομένο, ότι η εδώ και επτά χρόνια διαρκούσα οικονομική κρίση της πατρίδας μας, αποτελεί την πιο οξεία κρίση αναπαραγωγής, τόσο σε όρους χρονικής διάρκειας όσο και σε όρους ύφεσης-ανεργίας-παραγωγικής αποδιάρθρωσης, η οποία έχει εκδηλωθεί μεταπολεμικά σε εθνικό κοινωνικό σχηματισμό με μέσο ή υψηλό επίπεδο κεφαλαιοκρατικής ανάπτυξης.

Ξεγυμνώθηκαν έτσι, τα σαθρά θεμέλια της ευρωπαϊκής «ολοκλήρωσης», η μυθοποιητική ιδεολογία του «ελεύθερου διεθνούς εμπορίου» και της «ελεύθερης-κοινής» αγοράς, το εντός-Ευρωπαϊκής «Ένωσης» ρήγμα «Βορρά-Νότου», η αποψίλωση της περιφέρειας, η – σε όλα τα επίπεδα αναφοράς – επικυριαρχία των «ισχυρών» επί των «αδύναμων». Το ευρώ αποδείχτηκε ο χρυσός κανόνας των πολυεθνικών, των μεγάλων επιχειρήσεων και των τραπεζών, το μέσο, με το οποίο επιβάλλεται ο απόλυτα ελεύθερος ανταγωνισμός, ο οικονομικός και κοινωνικός δαρβινισμός, η καταστροφή ολόκληρων περιφερειών, αλλά και λαών, η επιστροφή στον 19^ο αιώνα.

Σε τελευταία ανάλυση, η κρίση ανέδειξε μία ιδιάζουσα κατάσταση, για το σύνολο μάλλον του ευρωζωνικού «Νότου» και αναμφίβολα για την πατρίδα μας, κατάσταση η οποία δύναται να αποδοθεί ως εξής: *Ευρώ και ΕΕ, σημαίνει Βαρβαρότητα.*

Ποτέ, μετά το 1950, την κατοχή και την λήξη του εμφυλίου δεν είχαμε φτάσει σε τέτοιο ακραίο σημείο, έλλειψης οποιασδήποτε προοπτικής, απόλυτης διάλυσης και εκποίησης της χώρας. Άλλωστε σύντομα, αν δεν αναστραφεί αυτή η κατάσταση, ο αριθμός των σπιτιών που θα αλλάξουν χέρια, θα είναι πολύ μεγαλύτερος της κατοχής.

Η χώρα χρεοκόπησε το 2010, και δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι όπως και στις άλλες δύο κύριες πτωχεύσεις, του ελληνικού κράτους, του Τρικούπη το 1893 και του Βενιζέλου το 1932, η χώρα δεν είχε δικό της

νόμισμα, είτε συμμετείχε στην Λατινική νομισματική ένωση, είτε προσδέθηκε μετά, στον κανόνα του χρυσού (την ευρωζώνη της εποχής).

Στην Ελλάδα επιβάλλεται σήμερα, το ίδιο ακριβώς μοντέλο προσαρμογής, που εκτελέστηκε μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, στις «ανατολικές» χώρες.

2) Κύρια Αιτία της Κρίσης, η Συμμετοχή στον Λάκκο των Λεόντων:

Για να πάμε αντίστροφα, η παρούσα κατάσταση δεν αποτελεί προϊόν «δυνάμεων της Φύσης» αλλά συμβαδίζει και σχετίζεται άμεσα με την ευρωπαϊκή «ολοκλήρωση» και, γενικότερα, την «παγκοσμιοποίηση», ενώ δεν δύναται να αντιστραφεί, ούτε κατά ελάχιστο, εντός του περιβάλλοντος που την ενεργοποίησε και, τελικά την όξυνε σε πρωτοφανή, έως σήμερα, βαθμό. Η χώρα πληρώνει την ευρωπαϊκή πόλωση (και όχι ολοκλήρωση!), την οποία δημιουργεί, τελικά και αναπόφευκτα, η σχέση «κέντρου-περιφέρειας», ενώ στο μακρινό έτος 1962, ο Η. Ηλιού είχε χαρακτηρίσει, προσφέροντας αρκετά οικονομολογικά και πολιτικά επιχειρήματα, την είσοδο της πατρίδας μας στην ΕΟΚ ως είσοδο στο «Λάκκο των Λεόντων»¹.

3) ΔΙ-ΕΞΟΔΟΣ: Απαιτείται, επομένως, εφαρμογή ορισμένου, καταλλήλως διαρθρωμένου, εκτός ευρω-«ολοκλήρωσης», μείγματος οικονομικής πολιτικής που συνεπάγεται την ανάκτηση όσο γίνεται περισσότερων μοχλών οικονομικής πολιτικής² πράγμα που συνεπάγεται την ανάκτηση τουλάχιστον της εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας. Μια τέτοια οικονομική πολιτική συνοψίζεται στην άρση της λιτότητας - ενίσχυση της εγχώριας ζήτησης σε συνδυασμό με ανάλογα μέτρα νομισματική πολιτικής ή και άλλα προστατευτικά, ώστε αυτή να μη διαρρεύσει στο εξωτερικό. Μακροχρονίως απαιτείται βιομηχανική πολιτική και δομική μεταβολή της οικονομίας.

4) Η Κύρια Αντίθεση, ο Χαρακτήρας και η Σύνθεση του Μετώπου: Η συμμετοχή στην ευρωπαϊκή πόλωση και μάλιστα στον σκληρό πυρήνα της ζώνης της υπερπαγκοσμιοποίησης, και λέμε υπερπαγκοσμιοποίηση γιατί εδώ στην Ε.Ε., η ταύτιση με τις ορίζουσες της παγκοσμιοποίησης, της ελευθερίας του εμπορίου των κεφαλαίων κλπ είναι καθολική, διαμορφώνει ως κύρια, την αντίθεση ανάμεσα στην Λαϊκή Κυριαρχία, την Δημοκρατία και τον οικονομικό ιμπεριαλισμό. Η Ελλάδα περισσότερο, αλλά και ο ευρωπαϊκός Νότος συνολικά, δεν δύναται να επιβιώσουν εντός των ευρωζωνικών και ευρωενωσιακών δεσμών³. Άρα οδηγούνται στην στασιμότητα και στην παρακμή,

μετατρέπόμενοι στην καλύτερη περίπτωση σε εξαρτήματα του Βορρά και έτσι οξύνεται και η δεύτερη αντίθεση η βασική σε εθνικό επίπεδο, ανάμεσα στο κεφάλαιο και στην εργασία. Η άνευ προηγουμένου γεωγραφική πόλωση στον ευρωπαϊκό χώρο και η ραγδαία υποβάθμιση της χώρας μέσα στον διεθνή καταμερισμό εργασίας, διαμορφώνει λοιπόν και μια πρωτοφανή κοινωνική πόλωση. Συνεπώς για να επιβιώσει ο λαός, για να ζήσει με στοιχειώδη αξιοπρέπεια, για να δημιουργηθούν νίκες του λαϊκού παράγοντα για να σπάσει η φτώχεια και η ανεργία, και για οποιαδήποτε άλλη πορεία κοινωνικού μετασχηματισμού, είναι απαραίτητη και πρώτη προϋπόθεση η αλλαγή των ευρωπαϊκών συντεταγμένων της χώρας. Είτε λοιπόν κάποιος είναι ένας απλός δημοκράτης, αριστερός ή δεξιός, που θέλει την πλήρη απασχόληση, την απάλειψη της ανεργίας και μια αξιοπρεπή ζωή για όλους, είτε είναι υπέρ ενός μεγάλου κοινωνικού μετασχηματισμού, είτε δηλαδή είναι κομμουνιστής, είτε ακόμη και αναρχικός, αν θέλει να δει κοινωνικούς αγώνες με νικηφόρα αποτελέσματα, κοινωνικούς αγώνες που θα διαμορφώσουν τους όρους για ένα άλλο κοινωνικό παράδειγμα, πρέπει σε πρώτο βήμα να σπάσει αυτό το κέλυφος του οικονομικού και τελικά και πολιτικού ολοκληρωτισμού του ευρώ και της Ε.Ε.. Από πλευράς αντικειμενικού παράγοντα υπάρχουν λοιπόν όλοι οι όροι, για την δημιουργία ενός Πατριωτικού-Αντιιμπεριαλιστικού και Εργατικού, για την δημιουργία ενός μεγάλου Λαϊκού Μετώπου.

Η ανάγκη συγκρότησης ενός κοινωνικού-πολιτικού μετώπου, ενός Λαϊκού- Δημοκρατικού- Μετώπου για την οικονομική ανάπτυξη και την εθνική κυριαρχία, πρέπει να βασιστεί, τελικά, στη συμμαχία όλων εκείνων των δυνάμεων, οι οποίες θέλουν να τεθούν κάτω από τη σημαία της παραγωγικής ανασυγκρότησης και να υπηρετήσουν την υπόθεση της Εθνικής Ανεξαρτησίας και Λαϊκής Κυριαρχίας. Η χαρτογράφηση και η σύνθεση αυτών των δυνάμεων, η σημερινή εικόνα της ελληνικής οικονομίας, η αναιμική παρουσία παραγωγικού κεφαλαίου, η έντονη παρουσία των μικρομεσαίων, των ελεύθερων επαγγελματιών και των μικρών επιχειρήσεων, του κατατεμαχισμένου αγροτικού κλήρου, των εξαθλιωμένων συνταξιούχων, της χαμένης γενιάς της νεολαίας, του πλήθους των ανέργων, διαμορφώνει τον χαρακτήρα του Μετώπου.

Πρέπει να δημιουργηθεί ένα πλατύ και βαθύ Λαϊκό, Πατριωτικό Μέτωπο, το οποίο θα αγωνίζεται ενάντια στην υποδούλωση του λαού μας στο Δ.Ν.Τ. και στην Ε.Ε.. Ένα μέτωπο που θα μιλήσει τη γλώσσα της

αλήθειας, εκκινώντας από την επιστημονική τεκμηρίωση και καταλήγοντας στην εκλαϊκευτική συμπύκνωση, που θα συνεγείρει το μυαλό και την καρδιά, που θα ξαναζωντανέψει την ελπίδα, τη θέληση για αλλαγή, για δημιουργία, που θα βγάλει την χώρα από την κρίση μεταβάλλοντας ραγδαία τους κοινωνικούς συσχετισμούς

Παρά τον φαινομενικό λήθαργο, πλατιά λαϊκά στρώματα που αγγίζουν το 30%-40% τουλάχιστον του πληθυσμού έχουν σήμερα βαθιά αντί-ευρώ και αντί-ΕΕ στάση, κατανοούν ενστικτωδώς τον αντίπαλο, τον υπεύθυνο της κρίσης, μιας κρίσης που πρέπει να ξεπεραστεί από την αφύπνιση των δυνάμεων της εργασίας και της δημοκρατίας. Πρόκειται για στρώματα που διαπερνούν τον άξονα αριστερά-δεξιά και ουσιαστικά είναι πολιτικά ορφανά.

Αυτά τα στρώματα είναι η βάση του Λαϊκού Μετώπου και μένει να βρεθεί ο τρόπος που θα προσεγγιστούν, ώστε να μετασχηματιστούν σε κοινωνικό κίνημα.

Μεγάλη ευθύνη φέρνουμε όλοι μας, με την έλλειψη ενότητας και την πανσπερμία των δυνάμεων που το μόνο που γεννάει είναι αναξιοπιστία.

6) Το πρόγραμμα του Μετώπου: Στις γενικές του αρχές ένα σχέδιο Νέας και αντίστροφης προς την υπάρχουσα, οικονομικής πολιτικής, ένα πολιτικό πρόγραμμα άμεσης εφαρμογής του Λαϊκού Μετώπου, έχει συγκεκριμένες προϋποθέσεις: Λύση του γόρδιου δεσμού του χρέους με άρνηση πληρωμής του, επιστροφή στην Δραχμή, εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος, υποδομών και στρατηγικών τομέων της οικονομίας, παραγωγική ανασυγκρότηση, συντακτική συνέλευση με αλλαγή του Συντάγματος και ενίσχυση των δυνάμεων της εργασίας και της δημοκρατίας.

Αυτές οι γενικές αρχές κατά την γνώμη μου έχουν περιγραφεί από τα προτάγματα του Σχεδίου Β, της ΛΑΕ, του ΕΠΑΜ, της νέας κίνησης για την απελευθέρωση του Λαού που συμμετέχει και ο σύλλογος «Γ. Κορδάτος» και αρκετών άλλων, και είναι κοντά σε αυτό που πριν μερικά χρόνια εκφωνούσε ως «μεταβατικό πρόγραμμα», η Ανταρσua, για να αναφερθώ στις δυνάμεις που βρίσκονται σε αυτό το τραπέζι.

Θεωρώ ότι αυτές οι γενικές αρχές είναι υπεραρκετές για μια πολιτική συμφωνία, για τις βασικές ιδρυτικές αρχές του Μετώπου.

Υπάρχουν όμως και ειδικές επιστημονικές αναλύσεις που εμφανίζουν ένα πιο αναλυτικό οικονομικό και κοινωνικό πρόγραμμα. Σε πρώτο επίπεδο είχε εκπονηθεί από την οικονομική επιτροπή του Σχεδίου Β, με την

ίδρυσή του. Σήμερα έχουμε σε δεύτερο επίπεδο πιο ολοκληρωμένα προγράμματα οικονομικής πολιτικής, π.χ. όπως είναι η τελευταία μελέτη του ΕΔΕΚΟΠ⁴. Αλλά, και τις εργασίες του «Ινστιτούτο Κοινωνικών Ερευνών, Δημήτρης Μπάτσης» που τέμνονται με την προηγούμενη, και σε ένα κάποιο βαθμό συμπυκνώνονται στο πρόσφατο βιβλίο, «Μετωπικό Πρόγραμμα ΔΙ-Εξόδου από την κρίση, για έναν Ελεύθερο Λαό, σε μια Ελεύθερη Ελλάδα» που εκδώσαμε οι Καλτσώνης-Μαριόλης-Παπουλής όπου πέρα από το μίγμα μιας νέας οικονομικής πολιτικής, περιγράφονται και οι απαραίτητες οικονομικές και πολιτικές αλλαγές που πρέπει να την συνοδεύσουν. Έχουμε συνεισφορές στο ίδιο ζήτημα και από άλλους χώρους μελέτης όπως αυτή του Μαχωμε, που μας φιλοξενεί σήμερα κλπ. Επίσης, έχουν βγει ένα πλήθος βιβλίων για το εθνικό νόμισμα., όπου ο κατάλογος είναι αρκετά μακρύς για να τον αναφέρω⁵. Θέλω να πω ότι υπάρχει Σχέδιο και Πρόγραμμα τόσο γενικό, αλλά και εξειδικευμένο, για την έξοδο από την κρίση, ενώ αντίθετα η μνημονιακή πολιτική ημι-ελιτ που κυβερνάει εναλλάξ τη χώρα, δεν έχει να παρουσιάσει απολύτως τίποτα, ή έστω μια τελεία παραγωγικού προγράμματος, παρά μόνο ευχολόγια για βροχή Ξένων Επενδύσεων και για κάποιο θαύμα που θα μας βγάλει από την κρίση.

Τέλος με τα σημερινά δεδομένα, η διάρρηξη της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας στον ευρωπαϊκό νότο, δεν μπορεί να γίνει αλλιώς παρά με την ανάδειξη Λαϊκο-Μετωπικών Κυβερνήσεων οι οποίες μπορούν να οδηγήσουν σε ένα άλλο τρόπο συνεργασίας των Λαών. Μια τέτοια προσπάθεια ήταν και η Μπολιβαριανή Συμμαχία των Λαών της Λατινικής Αμερικής, γνωστής ως ALBA. Άρα και το πρόγραμμά μας είναι πρώτα εθνικό και μετά διεθνικό. Το εθνικό πρόγραμμα είναι συγκεκριμένο και ως τέτοιο έχει διεθνιστική αξία, μπορεί να συγκινήσει άλλους λαούς και να δημιουργήσει την διεθνιστική αλληλεγγύη. Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε, ότι το συγκεκριμένο είναι επαναστατικό, ενώ αντίστροφα το αόριστο και κατά συνέπεια ο επαναστατικός βερμπαλισμός είναι ακίνδυνος για το σύστημα.

Παρεμπιπτόντως, η ήττα του ΣΥΡΙΖΑ δεν κρίθηκε από τον λεγόμενο «κυβερνητισμό» του, αλλά από την ιδεολογική και προγραμματική του σύγχυση για το ευρώ και την Ε.Ε., και την απόλυτη ανεπάρκεια της ηγεσίας του. Τον Ιούνιο με το Δημοψήφισμα και το συντριπτικό 62% του ΟΧΙ, αλλά και πιο πριν, με ένα άλλο κόμμα στην

εξουσία που κατανοούσε τι είναι η ONE και η E.E., όλα θα ήταν ανοικτά.

7) Η Δημοκρατική Δομή το Λαϊκό Κίνημα και ο κοινωνικός μετασχηματισμός : Το Μέτωπο δεν πρέπει να είναι μια συγκόλληση οργανώσεων, αλλά να διαθέτει δικιά του αμεσοδημοκρατική δομή, ώστε έτσι να έχει ανοικτές τις πόρτες σε όσους συμφωνούν με τις γενικές του αρχές.

Αυτή η Δημοκρατική Δομή θα πρέπει να είναι η καρδιά ενός Λαϊκού Ρεύματος που πρέπει να είναι σε συνεχή κίνηση και να φουντώνει συνέχεια, ιδίως όταν το Μέτωπο βρεθεί στην κυβέρνηση. Μέσα από την πορεία δομικών πολιτικών κοινωνικών και οικονομικών αλλαγών που θα εφαρμοστούν κατά κύματα, είναι εφικτό και πιθανό στο επέκεινα του, να είναι οι εργαζόμενοι που θα επιλέγουν τα επίπεδα παραγωγής, κατανάλωσης και επένδυσης, τις ώρες εργασίας και τελικά θα διαμορφώνουν οι ίδιοι την κοινωνία που θα ζουν, μέσα σε μια αυθεντική Δημοκρατία, όπου οι έννοιες της κοινότητας και της συλλογικής ζωής θα ξαναβρούν την σημασία τους.

Για να μην παρεξηγηθούμε όμως, πρέπει να διευκρινίσουμε, ότι σε ένα Λαϊκό Μέτωπο, δεν γίνεται όλες οι δυνάμεις να στοχεύουν στον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό γιατί τότε δεν έχουμε Λαϊκό Μέτωπο, αλλά συμμαχία αντικαπιταλιστικών οργανώσεων, ή καλύτερα «κόμμα». Ιδιαίτερα δε, όπως έχουν τα πράγματα και αναφέραμε παραπάνω, είναι περισσότερο ανέφικτη (με την άμεση επίκληση του «κομμουνισμού»), η δημιουργία μιας νέας κοινωνικής και πολιτικής πλειοψηφίας. Αντίστροφα όμως, η ανάκτηση της Λαϊκής Κυριαρχίας και της Εθνικής Ανεξαρτησίας, η υπέρβαση της κρίσης, η συντακτική συνέλευση που θα κατοχυρώσει κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα μέσα από ένα νέο Σύνταγμα, η ουσιαστική ενίσχυση των δυνάμεων της εργασίας και της δημοκρατίας, και η απαραίτητη παραγωγική ανασυγκρότηση, μπορεί να βάλει τον σπόρο που σιγά-σιγά θα μετατραπεί σε δέντρο μιας άλλης κοινωνίας.

Σε τελευταία ανάλυση, δεν μπορεί να είναι παρά ο κυρίαρχος λαός αυτός που θα αποφασίσει για το μέλλον του και για το κοινωνικό σύστημα που θα ζήσει, δημιουργώντας και τους ανάλογους όρους.

Σήμερα είναι η ώρα του Λαϊκού-Δημοκρατικού και Απελευθερωτικού Μετώπου που θα δημιουργήσει την ανατολή για την επόμενη μέρα της χώρας και τη Δύση της ξένης κηδεμονίας. Όσοι θέλουν να μιλήσουν για σοσιαλισμό ή κομμουνισμό άμεσα, χωρίς ενδιάμεσα στάδια, ή ως μοναδικό σκοπό, πρέπει να κατανοήσουν ότι μια τέτοια υπόθεση εργασίας αφορά την μεθεπόμενη μέρα για την πατρίδα μας. Άλλωστε, ως γνωστόν, τα ταξίδια στο χρόνο αποτελούν αντικείμενο επιστημονικής φαντασίας.....

* (*) Εισήγηση στο Επιστημονικό Τριήμερο ΜΑΧΩΜΕ (12-14 Γενάρη 2018), με θέμα: «Προϋποθέσεις Υπέρβασης της Λιτότητας και της Επιτροπείας». Στρογγυλό Τραπέζι για τη συγκρότηση «Πολιτικού & Κοινωνικού Μετώπου Ανατροπής, των Αριστερών και Αντι-Μνημονιακών δυνάμεων».

Σημειώσεις- επεξηγήσεις:

1) *Επιβεβαιώνεται η προφητική ανάλυση της ΕΔΑ από τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του 1960. Η αγόρευση του τότε πρόεδρου της ΕΔΑ Ηλία Ηλιού: «Η ΕΛΛΑΣ ΣΤΟ ΛΑΚΚΟ ΤΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ», στο ελληνικό κοινοβούλιο, θα έπρεπε να διδάσκεται στα ελληνικά σχολεία, και δεν είναι μακριά η μέρα που θα διδαχτεί: «Μακριά από κάθε αντιπολιτευτική νοοτροπία ή στενό κομματικό ελατήριο, αλλά μόνο από βαθιά συναίσθηση της ευθύνης μας και με μοναδικό κριτήριο το εθνικό συμφέρον προειδοποιήσαμε, ότι η σύνδεση της χώρας μας, χώρας ακόμη υποανάπτυκτης, με την Κοινή Αγορά των Έξι ασύγκριτα προηγμένων χωρών της Δυτ. Ευρώπης, όχι μόνο κανένα θετικό πλεονέκτημα ή ελπίδα οικονομικής ανάπτυξης δεν μας παρέχει, αλλά αντίθετα οδηγεί στην καταβράθρωση της οικονομίας μας..... Είναι αξίωμα της οικονομικής θεωρίας, στηριγμένο σε πλούσια μέχρι τώρα πείρα, ότι όταν συγχωνεύονται σε ενιαίο οικονομικό χώρο, χώρες ανισόμετρα ανεπτυγμένες, το αποτέλεσμα είναι οι μεν αναπτυσσόμενες να αναπτύσσονται ακόμη ταχύτερα και να γίνονται πλουσιότερες, οι δε καθυστερημένες να πέφτουν σε μεγαλύτερη εξαθλίωση και φτώχεια. Και οπωσδήποτε από κανέναν δεν αμφισβητείται ότι οι οικονομικές ενώσεις του είδους αυτού μοιραία οδηγούν στη διερεύνηση του χάσματος μεταξύ ανεπτυγμένων και υποανάπτυκτων.....»*

Στην πραγματικότητα είχε εξηγηθεί, από το 1962, ότι αν μια χώρα η οποία δεν είναι ανεπτυγμένη οικονομία, σε τέτοιο βαθμό, ώστε να ανταπεξέλθει στο ελεύθερο εμπόριο (ή στην παγκοσμιοποίηση θα λέγαμε σήμερα), αφαιρέσεις τον προστατευτισμό -τοποθετώντας την σε μια τελωνειακή ένωση με πιο ισχυρές οικονομίες από αυτήν- τότε κερδίζουν και επιβάλλονται εις βάρος της τα αλλοδαπά και πιο ανταγωνιστικά αγαθά, ξένες και πιο «ώριμες» επιχειρήσεις κλείνουν τις εγχώριες κλπ. Ακολουθεί η λεγόμενη διαδικασία «σωρευτικής αιτιότητας» στον οικονομικό χώρο, δηλαδή οι περιοχές της φτώχειας γεννάνε φτώχεια, ενώ οι περιοχές του πλούτου πολλαπλασιάζουν τον πλούτο. Η σχέση κέντρου-περιφέρειας, ή «Βορρά»-Νότου» αναπτύσσεται και βαθιάνει.

Να σημειώσουμε με ότι η ομιλία του Η. Ηλιού «Η ΕΛΛΑΣ ΣΤΟΝ ΛΑΚΚΟ ΤΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ» μαζί με άλλα προφητικά κείμενα της εποχής για τις καταστροφικές επιπτώσεις της ένταξης στην ΕΟΚ, είναι υπο-επανεκδοση από το «Ινστιτούτου Κοινωνικών Ερευνών, Δημήτρης Μπάτσης».

2) Για να εξηγήσουμε το αδιέξοδο και να γίνουμε πιο σαφείς, γνωρίζουμε από αυτά που μας διδάσκει η οικονομική επιστήμη, ότι κάθε εθνική οικονομία αποτελείται από τρεις διακριτούς τομείς, ήτοι τον Ιδιωτικό (νοικοκυριά και επιχειρήσεις), το Δημόσιο και τον Εξωτερικό. Επίσης, σύμφωνα με τις συμβολές του M. Kalecki και του J. M. Keynes, για να βγει μία οικονομία από μια βαθιά κρίση (η αναγκαία συνθήκη συνίσταται στο να λειτουργήσει – τουλάχιστον – ένας εξ αυτών των τριών τομέων ως «ατμομηχανή», δηλαδή να καθοδηγήσει την τόνωση της συνολικής ενεργού ζήτησως. Τέλος, αυτή η τόνωση επιτυγχάνεται μέσω δημοσιονομικών, νομισματικών, συναλλαγματικών, εμπορικών και διαρθρωτικών πολιτικών. Ωστόσο, αυτοί οι μοχλοί οικονομικής πολιτικής-τόνωσης της ζήτησης, έχουν πλήρως αδρανοποιηθεί εξ αιτίας της συμμετοχής της χώρας στην ΟΝΕ.

Πρέπει, λοιπόν, να θεωρείται δεδομένο και μη-συζητήσιμο ότι η Ελλάδα έχει απόλυτη ανάγκη να ανακτήσει όσους περισσότερους μοχλούς οικονομικής πολιτικής μπορεί, προκειμένου να εξέλθει από την κρίση, δηλαδή, τους μοχλούς της δημοσιονομικής, νομισματικής, συναλλαγματικής, εμπορικής, βιομηχανικής και, τέλος, αγροτικής πολιτικής.

3) Η Ελλάδα και ο λαός της δεν μπορούν να επιβιώσουν μέσα σε ένα διεθνές παίγνιο απολύτως ανοικτού κεφαλαιοκρατικού ανταγωνισμού γιατί η ελληνική οικονομία παρουσιάζει διττό έλλειμμα ανταγωνιστικότητας:

α) Παραγωγικοτεχνικό χάσμα με τις περισσότερες ευρωζωνικές οικονομίες. Το πρόβλημα είναι δομικό και λύνεται -μακροχρονίως με προστατευτισμό, στοχευμένη βιομηχανική πολιτική, παραγωγικές επενδύσεις.

Όσο αφορά την βιομηχανική πολιτική, πιο συγκεκριμένα: 11 εμπορεύματα εμφανίζουν τις μεγαλύτερες διαρροές της οικονομίας, και αποτελούν την μαύρη τρύπα, το 66% των εισαγωγών μας. Τα απαριθμούμε συνοπτικά, για να καταλάβουμε ότι δεν λέμε να σπείρουμε στάρι στο φεγγάρι, αλλά είναι μέσα στις δυνατότητες της χώρας η βιομηχανική αυτή πολιτική. Τρόφιμα ποτά και προϊόντα καπνού-εξορυκτική και λατομική δραστηριότητα,- Κλωστοϋφαντουργικά προϊόντα, είδη ένδυσης,- Χημικά, φάρμακα και σκευάσματα, -Ηλεκτρονικοί υπολογιστές, οπτικά και ηλεκτρονικά,- Ηλεκτρολογικός εξοπλισμός,- Μηχανοκίνητα οχήματα και εξοπλισμός μεταφορών, προϊόντα μεταποίησης και έπιπλα.

β) Χρησιμοποιεί το πιο σκληρό νόμισμα του κόσμου, το ευρώ. Το πρόβλημα λύνεται με επιστροφή στη Δραχμή.

4) Πρέπει να σημειώσουμε ότι την Άνοιξη του 2016, το Οικονομικό Τμήμα του ΕΔΕΚΟΠ αποφάσισε να προχωρήσει στην εκπόνηση μίας αναλυτικής Μελέτης για την Ευρωζώνη και την Ελλάδα, και προγραμματικών αξόνων οικονομικής πολιτικής για την ελληνική οικονομία, με τους Κωνσταντίνο Γαβριηλίδη, Κώστα Λαπαβίτσα και Θεόδωρο Μαριόλη. Με την συγκεκριμένη μελέτη υπάρχουν τομές, αλλά και διαφορές. Η προαναφερθείσα μελέτη αποτελεί ένα πρόγραμμα Οικονομικής Πολιτικής, και είναι πολλά τα κοινά μας σημεία. Το «Μετωπικό Πρόγραμμα ΔΙ-ΕΞΘΔΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ» -για έναν Ελεύθερο Λαό σε μια Ελεύθερη Ελλάδα», εκδ. Κοροντζής -είναι όμως ένα συνολικό πρόγραμμα «Πολιτικής-Οικονομίας», δηλαδή συνδέει τις οικονομικές αλλαγές με τον μετασχηματισμό στις παραγωγικές και πολιτικές σχέσεις. Οικονομικές αλλαγές χωρίς πολιτικές θα μείνουν μετέωρες. Για αυτό ένα πρόγραμμα οικονομικής πολιτικής «από μόνο του» δεν μπορεί να προχωρήσει σε βάθος. Όπως και το αντίστροφο: πολιτικές αλλαγές χωρίς οικονομικές, δεν οδηγούν πουθενά.

5) Ένα ιδιαίτερα προσεγμένο και κυρίως εκλαϊκευμένο βιβλίο, είναι η Μετάβαση στην Δραχμή του Θεόδωρου Κατσανέβα, που βγήκε το 2014, εκδ. Pfoto unica.